

12^ο

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΦΩΝΗ

26 27 28 / 6

4^ο σχολή τυφλών
πάρκο παραλίας

ΚΛΕΙΝΟΥΝ ΕΝΑ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΓΟΥΜΕ ΧΙΛΙΑΔΕΣ

Κοινωνικό Κέντρο, Στέκι Μεταναστών
Ερμού 23 & Βενιζέλου www.socialcenter.gr
2310241015 antiracist@socialcenter.gr

Αντιρατσιστική Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης
Ψόρουμ Μεταναστών Θεσσαλονίκης

Όταν ξεκινούσαμε στη Θεσσαλονίκη το πρώτο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, μόλις βγαίναμε από το μεσαίωνα της δεκαετίας του '90: τότε που η «φιλόξενη» Ελλάδα υποδεχόταν τους πρώτους μετανάστες με σκούπες και απελάσεις, οι «αγανακτισμένοι πολίτες» πυροβολούσαν ανθρώπους για ένα καρπούζι και τα κανάλια έφριτταν με τους «αλβανούς κακοποιούς». Μετανάστες και ντόπιοι δουλέψαμε πολύ από τότε για να σπάσουμε το φόβο, να σπείρουμε την αλληλεγγύη και να παλεύουμε μαζί σήμερα για ίσα δικαιώματα.

Σήμερα, 12 χρόνια μετά, θέλουμε να μας γυρίσουν πίσω στην ίδια βαρβαρότητα. Οι «επιχειρήσεις – σκούπα» και τα καινούργια αστυνομικά σώματα, τα σπασμένα κεφάλια στα σύνορα και οι εμπρησμοί τζαμιών και καταστημάτων, η χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών και η επίθεση στη συνδικαλίστρια Κωνσταντίνα Κούνεβα, στρέφονται ενάντια σε όλη την κοινωνία. Είναι η προσπάθεια τους να μας ξανακλείσουν το στόμα, να μας χωρίσουν, τους «έλληνες» από τους «αλλοδαπούς», τους «νόμιμους» από τους «παράνομους», τους «σταθερούς» από τους «επισφαλείς». Και πιο πολύ, είναι η αγχωμένη εκδίκηση του κράτους (και του παρακράτους) για την εξέγερση του Δεκέμβρη. Γιατί, παρά την καταστολή, οι κερδισμένοι αυτής της χρονιάς ήμασταν εμείς.

Πρώτα οι φυλακισμένοι και οι φυλακισμένες, με την απεργία πείνας του Νοέμβρη. Ύστερα, οι χιλιάδες εξεγερμένοι νέοι του Δεκέμβρη και λίγο

μετά το κίνημα αλληλεγγύης στην Κούνεβα, τα δεκάδες σωματεία, οι νέοι/ες επισφαλείς εργαζόμενοι/ες, οι μετανάστες/τριες, όλοι αυτοί που κάνουμε τρεις δουλειές για να ζήσουμε ή δεν βρίσκουμε καμιά. Ψάξαμε μαζί δρόμους οργάνωσης και αντίστασης στην μαύρη και ελαστική εργασία, το δουλεμπόριο των εργολαβιών, την εργοδοτική τρομοκρατία. Και πιο πρόσφατα, οι μετανάστες που κινητοποιήθηκαν πηγαία ενάντια στον καθημερινό εξευτελισμό και την καταστολή.

Όλο και περισσότερα στόματα ανοίγουν, για να μιλήσουν, να φωνάξουν και να τραγουδήσουν. Αυτοί που δεν έχουν φωνή ακούγονται όλο και περισσότερο. Για αυτό και οργανώνουμε για δωδέκατη χρονιά το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

Για να ακουστεί η φωνή μας για πραγματική και οριστική νομιμοποίηση όλων των μεταναστών/τριών, για υπηκοότητα σε όλα τα παιδιά τους, για ίσα δικαιώματα στο σχολείο και την υγεία, για σταθερές δουλειές με δίκαιες αμοιβές για έλληνες και μετανάστες εργαζόμενους.

Για να ανοίξουν τα σύνορα στους πρόσφυγες και να σταματήσει η βαρβαρότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης, των απελάσεων, των κρατικών δολοφονιών.

Για να τελειώνουμε με τις ακροδεξιές συμμορίες που θέλουν να μετατρέψουν τις γειτονιές μας σε γκέτο του μίσους, κλείνοντας μέχρι και τις παιδικές χαρές για να μην παίζουν μαζί τα παιδιά των μεταναστών και των ντόπιων!

Για τον αγώνα των φυλακισμένων για αξιοπρέπεια και ελευθερία, για την

υπερηφάνεια των ομοφυλόφιλων, για το δικαίωμα των αναπήρων στην πρόσβαση, για τον αυτοκαθορισμό των μειονοτήτων ενάντια στην εθνικιστική υστερία.

Για να κερδίσει η αλληλεγγύη και όχι ο φόβος. Για να συνεχιστεί ο Δεκέμβρης. Γιατί, όπως φωνάξαμε και τότε, οι τρεις μέρες του Φεστιβάλ, τρεις μέρες αντίστασης, γιορτής και αλληλεγγύης, θα είναι από τις «δικές μας ημέρες», αυτές που έρχονται.

ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ

**ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΥΝΟΡΑ-ΑΣΥΛΟ
ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ**

**ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ
ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ**

**ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ-ΣΤΙΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ-ΤΡΙΕΣ
ΥΠΗΚΟΟΤΗΤΑ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥΣ**

